

Уставном суду од 2007. год. предвиђено је да поступак пред Уставним судом покрећу државни органи и други органи и организације док је код иницијативе предвиђено да свако може да је поднесе ради покретања поступка за оцену уставности и законитости.

И у раду нашег Уставног суда разликују се његове основне фазе и то: претходни поступак који је у рукама судије известиоца, главни поступак или јавна расправа која се води на седници суда и, на крају, одлучивање о предмету уставног спора. Уставни суд доноси своје акте већином гласова свих судија и они су различити по врсти, при чему се на првом месту издвајају одлуке а затим и решења и закључци. Одлуке Уставног суда су најважније и њима се решава о самом предмету спора (уставности или законитости једног акта, забрани рада политичке странке, изборним споровима, о уставној жалби и др.), решењем Суд покреће или обуставља поступак, решава о сукобу надлежности између државних и других органа, обуставља извршење појединачног акта односно радње и укида такву меру обуставе, не прихвата иницијативу за покретање поступка за утврђивање неуставности или незаконитости, одбацује уставну жалбу и др. док у осталим случајевима доноси закључке.

Што се тиче одлука Уставног суда Републике Србије, оне делују према свима (*erga omnes*) а такође су и обавезне, коначне (јер против њих није дозвољена жалба или друго правно средство). Све одлуке Уставног суда делују, производе своје последице од дана свог објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“ и међу њима се свакако највише издвајају оне најважније, о оцени уставности или законитости аката (нормативној контроли). Те одлуке Уставног суда којима се цени уставност и законитост нормативних аката имају касаторно дејство и њима престаје да важи (поништава се) закон, статут аутономне покрајине или други пропис који није у сагласности са Уставом Републике Србије. Иако су и Устав и Закон о Уставном суду од 2007. године прихватили принцип или решење да одлуке Суда делују од дана објављивања па за убудуће (*ex nunc*), остаје отворено питање последица које неуставни или незаконити акт произведе од свог доношења па до поништавања јер се такве последице најбоље отклањају признавањем ретроактивног дејства одлуци Суда. Устав Републике Србије се не бави овим осетљивим питањем последица неуставних и незаконитих аката, већ то препушта Закону који је предвидео да, уколико се изменом појединачног акта не могу отклонити